

kyssede hende; men til Gengæld kunde hun være helt rørende i sin Tillidsfuldhed og i sin Omhu for ham. Naar han kom dertil i daarligt Vejr, sørgede hun altid for straks at skaffe ham en varm Drik, som hun saa tvang ham til at sluge næsten kogende; og enten han gik eller kørte bort om Aftenen, tog hun gerne ved deres Afsked ude i Forstuen sit lille Silkesjal af Skuldrene og knyttede det egenhændig om hans Hals, for at han ikke skulde forkøle sig. Hendes Kærlighed havde endnu ikke viklet sig ud af Moderlighedens Svøb, og Per lod sig uden Kny behandle som et Barn, et kært Barn, en egensindig Unge, hvis Unoder hun overbærende fandt sig i.

Med de indre Forhold i Præstegaarden var Per hurtig bleven fortrolig. Saaledes havde han ikke været længe om at opdage, at der kun raadede een Vilje der i Huset, og at denne sad i Præstens Lomme. Der var dog ikke Tale om, at Pastor Blomberg som Familjefader nogensinde optraadte despotisk. Han herskede i Kraft af sin naturlige Overlegenhed, hvormed han ligesom umyndiggjorde sine Omgivelser uden al Anvendelse af Tvang eller Overtalelse. Der var heri noget, der ofte fik Per til at tænke paa sin egen Fader og dennes Stilling til Moderen og hans Søsken. Ogsaa ved andre Forhold blev han undertiden mindet om sit Barndomshjem, saa forskellig Livet og Tonen i de to Præstegaarde